

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **M. H.**, zast. Mgr. Romanem Sulánským, advokátem se sídlem Pod tratí 275, Hrádek, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2/2, Praha 1, **za účasti:** Ing. T. K., v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 2. 2023, č. j. 8 A 28/2021-69,

t a k t o

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému s e náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í:

[1] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2021, č. j. MHMP 1889601/2020, jímž bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 14 (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 3. 2020, č. j. UMCP14/20/07473/OV/MELO. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně schválil stavební záměr nazvaný „Přístavba garáže k RD, Praha 9, K., S. č. p. 284, Městská část Praha 14“. Stěžovatel byl účastníkem řízení podle § 94k písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu

(stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Stavebníkem byla osoba zúčastněná na řízení (jeden ze spoluvlastníků nemovitosti, k níž měla být přístavba připojena).

[2] V **žalobě** stěžovatel namítal, že rozhodnutí o odvolání obsahuje pouhé odkazy na právní předpisy bez adekvátního zdůvodnění, což je pro něj jako osobu bez právního vzdělání matoucí. Zdůraznil, že v řízení před správním orgánem I. stupně nebyl zastoupen. Prvoinstanční orgán podle něj dostatečně nezkontroloval projektovou dokumentaci (stěžovatel musel upozorňovat na chyby, které by jinak nebyly odhaleny). Přístavba garáže podle něj představuje fakticky rozšíření stávající stavby, které by mělo splňovat přísnější požadavky (zejména odstup od sousedního pozemku). Podle stěžovatele nebylo dostatečně zohledněno zvýšené stínění v důsledku přístavby a nebyly správně vyhodnoceny důkazy, což vedlo k nesprávným skutkovým závěrům. Stěžovatel rozporoval rovněž argumentaci směřující proti souladu jeho vlastní stavby s právními předpisy.

[3] **Městský soud** neshledal žalobu důvodnou a podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ji zamítl. Dle městského soudu žalovaný na každou odvolací námitku stěžovatele reagoval a srozumitelně sdělil, proč ji nepovažuje za důvodnou. Stěžovatel neuvedl, která z jeho námitek měla zůstat opomenuta, nebo který odkaz na ustanovení právního předpisu není dostatečně vysvětlen. Městský soud uznal, že odpovědnost za soulad záměru se zákonem a dalšími předpisy má stavební úřad; zdůraznil však, že pokud k nějaké opravě došlo z podnětu účastníků řízení (kteří mají právo namítat vady dokumentace), a nikoli stavebního úřadu, není to důvodem pro zrušení rozhodnutí.

[4] Městský soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že navržená stavba je přístavbou podle § 2 odst. 5 stavebního zákona, a zároveň souhlasil se stěžovatelem, že jde o rozšíření původní stavby (což odpovídá definici obsažené v § 2 odst. 5 stavebního zákona). Odkázal na § 29 nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky stavby v hlavním městě Praze (pražské stavební předpisy), v účinném znění (dále jen „pražské stavební předpisy“) a přiložil obrázek, který odůvodnění pražských stavebních předpisů obsahuje pro ilustraci tohoto ustanovení. Podle městského soudu stavební záměr spadal pod § 29 písm. e) pražských stavebních předpisů, nebylo třeba povolovat výjimku. Městský soud zdůraznil, že by postrádalo logiku, kdyby si stavebník mohl přímo na hranici sousedova pozemku postavit samostatnou garáž o délce až 9 m a výšce 3,5 m, ale nemohl postavit tutéž stavbu jako přístavbu k existující nemovitosti.

[5] Podle městského soudu pražské stavební předpisy hovoří o „stavbě nebo její části“, proto se pravidla definovaná v § 29 písm. e) vztahují i na část stavby. Městský soud doplnil, že celá část stavby, která přesahuje vzdálenost 3 m od hranice pozemku, splňuje podmínku výšky nižší než 3,5 m, spadá tedy pod § 29 písm. e) pražských stavebních předpisů (to ověřil sám městský soud výpočtem na základě údajů z projektové dokumentace); odkázal rovněž na závazné stanovisko Odboru výstavby a územního rozvoje MHMP, podle něž navržená stavba respektuje charakter stávajícího objektu i okolní zástavby a záměr je ve stabilizovaném území přípustný. Městský soud se ztotožnil taktéž s úvahou žalovaného, dle níž není důvod se domnívat, že přístavba s obvodovou stěnou ve výšce 2,4 m ve vzdálenosti

pokračování

5,6 m od oken obytných místností stěžovatele způsobí zastínění. Podle městského soudu však platí rovněž tvrzení stěžovatele, že vybudováním pevné překážky dojde k rozšíření stínového sloupu, obzvláště v určitém období roku. Ovšem vzhledem k tomu, že nedošlo ke zvýšení celé stavby, není takový zásah podle městského soudu nepřiměřený. Městský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116, č. 850/2006 Sb. NSS, dle kterého je nutno pohodu bydlení zkoumat z hlediska jednotlivých složek prostředí, přičemž nelze úplně abstrahovat ani od subjektivních hledisek vyplývajících ze způsobu života osob, jejichž pohody bydlení se má záměr dotknout. Městský soud připustil subjektivní nespokojenost stěžovatele s přístavbou, ale zdůraznil, že vyhověla právním předpisům i urbanisticko-architektonickému charakteru lokality. Zvolené řešení podle městského soudu není zjevně nepřiměřené. Městský soud rovněž poznamenal, že své tvrzení o poklesu hodnoty nemovitosti stěžovatel neprokázal.

[6] K tvrzeným „útokům“ žalovaného na stěžovatele (konstatování nesrovnalostí ohledně stěžovatelovy stavby) městský soud upozornil, že stěžovatel neuvedl, jaký vliv mělo uvedení těchto informací na správnost rozhodnutí. Označené nesrovnalosti stěžovatel napravil až v průběhu odvolacího řízení a neupozornil na tuto skutečnost odvolací orgán. Konstatování nesrovnalostí u stavby stěžovatele nemělo vliv na žádné skutečnosti, které by byly rozhodné pro schválení navržené stavby. Závěrem městský soud poznamenal, že stěžovatel neuvedl, ke kterým konkrétním důkazním prostředkům žalovaný podle něj nepřihlédl a které navržené důkazy neprovedl. Námitky uvedené v replice městský soud považoval za opožděné a navíc nedůvodné (týkaly se skutečností, které nastaly až po vydání napadeného rozhodnutí). Z těchto důvodů městský soud neprovedl ani navržený důkaz zaměřením dokončené stavby, který navrhoval stavebník.

[7] V **kasační stížnosti** stěžovatel namítá, že soudní řízení trvalo nepřiměřeně dlouhou dobu, což přispělo k jeho právní nejistotě, porušilo zásady hospodárnosti a rychlosti řízení a jeho právo na spravedlivý proces. Na stěžovatelovu žádost o sdělení stavu řízení bylo reagováno až 6. 2. 2023, a to pouhým zasláním vyjádření stavebníka, bez jakéhokoli přípisu, rozhodnuto bylo hned následující den. Stěžovatel je přesvědčen, že v takto krátké době nemohlo dojít k nastudování spisu a vydání rozsudku. O tom podle něj svědčí i vypořádání čtvrté žalobní námitky (zastínění), které nezohledňuje, že stěžovatel doložil fotografie prokazující reálné zastínění po provedené výstavbě. Stěžovatel si je vědom toho, že bydlí v zastavěné oblasti, ovšem nemohl počítat s dalším rozšiřováním stávajících domů.

[8] Dále stěžovatel (byť s úpravou terminologie) pouze opakuje svou žalobní argumentaci. Tu již podrobně shrnul městský soud v napadeném rozsudku, pročez není na místě ji opakovat i zde. V závěru stěžovatel uvádí, že městský soud nepřihlédl k jím tvrzeným skutečnostem, nedostatečně zjistil skutkový stav, neprovedl navržené důkazy a dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním. Proto stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[9] **Žalovaný** ve svém vyjádření ke kasační stížnosti poznamenal, že z kasační stížnosti není patrné, v čem je napadený rozsudek nezákonný. Část IV kasační stížnosti tvoří pouze přepis správní žaloby, kde došlo pouze k záměně označení „žalobce“ za „stěžovatele“. Námitky nesměřují proti rozsudku soudu, ale pouze proti žalovanému, resp. prvoinstančnímu orgánu. Žalovaný proto odkazuje na své vyjádření k žalobě. Zbývá tvrzení

stěžovatele jsou natolik obecná, že žalovaný neví, k čemu by se měl vyjadřovat. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[10] **Nejvyšší správní soud** po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu a z důvodů uplatněných kasačních námitek, neshledal přitom vady, k nimž by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost je nedůvodná.

[12] Nejvyšší správní soud v první řadě upozorňuje, že kasační stížnost je na samé hranici projednatelnosti. Její velkou část tvoří souvislá doslovná citace odůvodnění napadeného rozsudku, po krátké námitce směřující proti délce řízení před městským soudem a vypořádání jednoho konkrétního žalobního bodu pak stěžovatel pouze opakuje text žaloby, byť s korekturní úpravou označení ze „žalobce“ na „stěžovatele“. V jediném místě (k otázce, kdo měl posoudit soulad projektové dokumentace se zákonem) stěžovatel bez jakékoli úpravy argumentace doplnil, že „*tuto skutečnost potvrzuje i Městský soud v Praze*“. Městský soud je pak označen až v obecném shrnutí. Zároveň lze poznamenat, že již velká část žaloby byla pouze zopakováním textu odvolání (v závěru dokonce bez opravy terminologie – stěžovatel navrhoval, aby „*odvolací správní orgán napadené usnesení zrušil a věc vrátil orgánu I. stupně k dalšímu řízení*“).

[13] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví. Řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční, stěžovatel vymezuje rozsah přezkumu napadeného rozsudku a musí v kasační stížnosti předeštit polemiku se závěry krajského soudu. Povinností stěžovatele je sdělit, z jakých důvodů závěry městského soudu považuje za nezákonné, či nepřezkoumatelné (viz § 103 odst. 1 s. ř. s.); nepostačuje pouhé vyjádření nesouhlasu s rozsudkem. V kasačním řízení je stanoveno povinné zastoupení advokátem především proto, aby kasační stížnosti byly sepsány právním profesionálem a byly argumentačně na úrovni. Smyslem je umožnit v kasačním řízení, pokud možno, kvalifikovanou polemiku s argumentací krajského soudu. Tato polemika může být méně nebo více zdařilá; vždy však musí být z textu kasační stížnosti patrná alespoň nějaká snaha o to reagovat na konkrétní závěry krajského soudu, zdůraznit přílehavou judikaturu a přesvědčivě prezentovat relevantní argumenty (viz usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 181/2019-63, či usnesení ze dne 18. 11. 2021, č. j. 5 As 332/2020-21). Argumentace stěžovatele beze změny převzatá do kasační stížnosti směřuje převážně proti prvostupňovému rozhodnutí (ve zbytku proti rozhodnutí žalovaného) a nikoli proti napadenému rozsudku. Nelze ji tedy podřadit pod kasační důvody obsažené v § 103 s. ř. s. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. tak taková argumentace nemůže představovat přípustnou kasační námitku.

[14] Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval otázkou (ne)přezkoumatelnosti napadeného rozsudku, k níž by bylo nutné přihlížet i bez námitek z úřední povinnosti. K problematice nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí se ve své judikatuře tento soud již mnohokrát vyjádřil (srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost může být způsobena buďto nedostatkem důvodů, o které je

pokračování

rozhodnutí opřeno, anebo nesrozumitelností. Není však projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak měl městský soud rozhodnout, resp., jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).

[15] Stěžovatel přímo neuvádí, že by napadený rozsudek byl nepřezkoumatelný. V kasační stížnosti označil pouze důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nesprávné posouzení právní otázky soudem; nicméně neuvádí, v čem shledává právní argumentaci městského soudu nesprávnou, sám nenabízí žádný konkurenční výklad. Z textu kasační stížnosti naopak vyplývá, že stěžovatel namítá vady napadeného rozsudku, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle stěžovatele městský soud nepřihlédl k jím tvrzeným skutečnostem nebo jím označeným důkazům. Tyto skutečnosti a důkazy však nikterak nespecifikuje (dokonce použil spojku „nebo“, není tedy zřejmé, zda podle něj soud opomněl žalobní tvrzení, důkazy, či obojí). Obdobně i tvrzení, že městský soud „*neúplně zjistil skutkový stav věci, neboť neprovedl navržené důkazy potřebné k prokázání rozhodných skutečností*“, není nikterak blíže specifikováno (stěžovatel neuvádí, které konkrétní návrhy důkazních prostředků zůstaly opomenuty). Pouze v obecné rovině pak stěžovatel konstatuje také to, že soud podle něj dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním.

[16] Nejvyšší správní soud podotýká, že obsah a kvalita kasační stížnosti předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek tohoto soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54). Kasační soud nemůže opětovně přezkoumávat rozhodnutí správních orgánů, jako by rozsudek krajského (městského) soudu neexistoval, nebo domýšlet argumenty za stěžovatele. V případě obecné formulace kasačních námitek je tedy namístě pouze jejich obecné vypořádání.

[17] Dále je nutno konstatovat, že městský soud v projednávané věci neprováděl dokazování. Stěžovatel v žalobě žádné důkazní návrhy neformuloval ani nepředložil žádné listiny, jimiž by bylo možné prokázat nějaké skutečnosti nad rámec obsahu správního spisu (správním spisem se nedokazuje, soud z něj vychází). Osoba zúčastněná na řízení ke své reakci na stěžovatelovu repliku k žalobě přiložila k důkazu technickou zprávu o zaměření skutečného provedení stavby, včetně zateplení. Jak vyplývá z ustálené judikatury správních soudů i Ústavního soudu (srov. např. nález ze dne 8. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 118/09), není povinností soudů (ani správních orgánů) provést všechny navržené důkazy; jejich neprovedení je však třeba odůvodnit. Tak postupoval i městský soud v projednávané věci, když neprovedení důkazu navrženého stavebníkem odůvodnil v bodě 54 napadeného rozsudku. Proti tomu však stěžovatel nikterak nebrojí. Lze tedy shrnout, že městský soud žádný z navrhovaných důkazů neopomněl a jelikož dokazování neprováděl, nemohl se ani dopustit nesprávného hodnocení jím provedených důkazů, jak uvádí stěžovatel.

[18] K námitce spočívající v údajném opomenutí stěžovatelem tvrzených skutečností pak Nejvyšší správní soud ve stejné míře obecnosti konstatuje, že napadený rozsudek je konzistentní, vypořádává všechny žalobní body a odůvodňuje závěry, k nimž městský soud dospěl.

[19] Věcně stěžovatel v první řadě namítá porušení zásad rychlosti a hospodárnosti, neboť po dobu téměř dvou let od podání žaloby (10. 3. 2021) nečinil městský soud jakékoli kroky.

Nejvyšší správní soud však ze spisu městského soudu zjistil, že tak tomu nebylo. Městský soud průběžně prováděl procesní úkony nezbytné pro rozhodnutí ve věci: vyzval stěžovatele k úhradě soudního poplatku (19. 3. 2021), vyzval žalovaného k předložení spisového materiálu a vyjádření k žalobě (9. 4. 2021), zaslal stěžovateli vyjádření žalovaného a vyzval jej, aby vyjádřil svůj případný nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s. (28. 5. 2021), vyrozuměl potenciální osoby zúčastněné na řízení (28. 5. 2021), stanovil lhůtu k vyjádření stavebníkovi (8. 7. 2021), zaslal jeho vyjádření na vědomí stěžovateli a žalovanému (17. 8. 2021), zaslal vyjádření stěžovatele žalovanému a stavebníkovi (21. 12. 2021) a zaslal stěžovateli i žalovanému reakci stavebníka, postoupenou městskému soudu dne 20. 12. 2022 Obvodním soudem pro Prahu 9 (6. 2. 2023).

[20] K otázce celkové délky řízení pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že pokud byl stěžovatel přesvědčen, že dochází k nepřipustnému narušování jeho právní jistoty, mohl městskému soudu navrhnout přiznání odkladného účinku žaloby, to však neučinil. Nepodal ani návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu podle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů. Právě tímto způsobem by se přitom mohl efektivně domoci nápravy, pakliže by skutečně k nezákonným průtahům v projednávání věci docházelo. I kdyby však městský soud porušil svou povinnost rozhodnout v rozumné době, takové pochybení by nemohlo být nijak zhojeno zrušením rozsudku městského soudu, který byl ve věci nakonec vydán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 As 134/2015-48). Námitka nezákonnosti napadeného rozsudku z důvodu délky řízení před městským soudem je tedy nedůvodná.

[21] Stěžovatel dále tvrdí, že městský soud reagoval na žádost o sdělení stavu řízení pouhým zasláním vyjádření stavebníka dne 6. 2. 2023, a to bez jakéhokoli přípisu. I toto jeho tvrzení je v přímém rozporu s obsahem spisu městského soudu. Ve spisu totiž není založena žádná žádost stěžovatele o sdělení stavu řízení předcházející dni 6. 2. 2023. Takovou žádost podal stěžovatel až dne 15. 2. 2023 (tedy až po rozhodnutí ve věci, k němuž došlo dne 7. 2. 2023). V žádosti ze dne 15. 2. 2023 sice stěžovatel odkázal na žádost údajně již podanou, neuvedl však, jakým způsobem a kdy ji měl podat, ani toto své tvrzení nikterak nedoložil. To nečiní ani v kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud tedy vychází ze spisu městského soudu a námitku nedostatečné reakce na žádost o sdělení stavu řízení neshledává důvodnou. Nicméně, i tato námitka je s ohledem na uvedené výše z hlediska posouzení zákonnosti napadeného rozsudku irelevantní.

[22] V souvislosti se zasláním vyjádření stavebníka dne 6. 2. 2023 pak stěžovatel namítá, že k vydání rozhodnutí nemělo dojít již následující den. Stěžovatel neuvádí, že by měl zájem se k zaslání písemnosti jakkoli dále vyjadřovat, tvrdí pouze to, že soud neměl dostatečný časový prostor k seznámení se spisem a rozhodnutí. K tomu však Nejvyšší správní soud poznamenává, že z ničeho neplyne, že by se rozhodující senát začal seznamovat se spisem až poté, co bylo stěžovateli doručeno vyjádření stavebníka. Tato stěžovatelova domněnka není nikterak argumentačně ani důkazně podložena. Pravděpodobným se naopak jeví to, že městský soud až při rozhodování věci zjistil, že poslední vyjádření stavebníka nebylo zasláno na vědomí účastníkům, proto přistoupil k jeho doslání a rozhodl až poté, co byla tato písemnost doručena. Ani tato námitka tedy není důvodná.

[23] Podle stěžovatele o nedostatečném seznámení městského soudu se spisem svědčí vypořádání jeho námítky týkající se stínění a snížení pohody bydlení. Stěžovatel však pouze

pokračování

(opět) cituje část napadeného rozsudku, aniž by vysvětlil, v čem konkrétně má být podle něj argumentace městského soudu chybná (zároveň úplně opomíjí stěžejní část vypořádání této námitky, jíž tvořila citace rozsudku Nejvyššího správního soudu a následné závěry, které z ní městský soud vyvodil). Na konci citace uvádí toliko následující: „*Stěžovatel do spisového materiálu doložil fotografie prokazující reálné zastínění dotčené nemovité věci s ohledem na provedenou výstavbu ze strany stavebníka.*“ Toto konstatování je však úplně mimoběžné s argumentací městského soudu, který posuzoval skutkový stav před provedením stavby (v době vydání napadeného rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.), nemohl se tedy zabývat případnými okolnostmi nastalými po jejím provedení (fotografie dokončené stavby), jak správně soud upozornil v bodě 54 napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud k tomu poznamenává, že fotografie přístavby součástí správního spisu vůbec nejsou (správní spis obsahuje pouze fotografie předchozího stavu s dokreslením navrhované přístavby), tvrzení stěžovatele je tedy opět v rozporu s obsahem spisu.

[24] Stěžovatel uvedl, že si je vědom toho, že bydlí v zastavěné oblasti, nemohl však očekávat rozšiřování stávajících rodinných domů. K tomu Nejvyšší správní soud upozorňuje, že nelze spoléhat na to, že ostatní vlastníci budou využívat svůj majetek pouze tím způsobem, jakým jej využívají v určitém okamžiku. Tomu ostatně odpovídají i možnosti zakotvené přímo v příslušných právních předpisech (zejména § 2 odst. 5 stavebního zákona). Zkrátka, stěžovatel nemá nárok na absolutní zachování *statu quo*. Pokud navrhovaná přístavba splnila příslušné požadavky právních předpisů (zejména stavebního zákona a pražských stavebních předpisů), a zároveň stěžovatel neprokázal, že by nepřípustným způsobem ovlivnila jeho pohodu bydlení, nebylo možné úspěšně se domáhat jejího neschválení. Městský soud tedy postupoval správně, když žalobu zamítl. Pro úplnost Nejvyšší správní soud podotýká, že z fotografií obsažených ve správním spisu vyplývá, že je to dům stěžovatele, jehož okna (již tak zastíněná zdmi a stropem lodžii) nesměřují do ulice (kde by se dalo předpokládat nižší zastínění), ale k sousedovu pozemku. Nelze spravedlivě požadovat po ostatních osobách, aby se extenzivně přizpůsobovaly nedokonalostem na straně majetku stěžovatele. Ani poslední kasační námitka tedy není důvodná.

[25] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[26] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovanému, jemuž by dle pravidla úspěchu ve věci náhrada nákladů řízení náležela, žádné náklady nad rámec jeho běžné správní činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[27] Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Nejvyšší správní soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, proto jí právo na náhradu řízení nevzniklo (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. května 2024

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu